

zapraviti za sladkarije. Po šoli jih je mislila pa kupiti. Pa so gospod katehet ravno tisti dan razkladali, kakšni reveži so paganski otroci. In glejte — takoj po šoli je stopila Minka za gospodom in dala 20 kron za tiste reveže. Izvrstno se je premagala. In kako je bila potem vesela tisti dan in še dolgo časa po tistem dnevu! Notranje veselje je bilo to in zadovoljnost, če človek preмага samega sebe. Če ne verjamate, pa poizkusite!

Ali za v misijonske namene ali za dobre knjige ali za »Vrtec« ali za »Angelček« ali za »Orlič«? Za vse bi bilo dosti denarja in med vami obilo več veselja, ko bi bilo med vami več varčnosti.

(Nadaljevanje.)

J. E. Bogomil:

Nova pomlad.

Stari Romanov gospod — upokojeni uradnik — se je stisnil h gorki peči. Na mehkem, usnjatem stolu je želel malo odpočiti. Ni bil sicer truden, pa vendar... Starost je slabost.

Ali komaj se je naslonil na svoj priljubljeni naslonjač, že sta ga ugledala Zorko in Dorček.

»E, dajta vendar mir papanu! Otroka sitna, kot brenclja neugnana!« se je zahudovala njiju mama.

A stari gospod se je brž potegnil za svoja ljubljenca, in mama se je rada podala: »Če je vam všeč, kdo bi jima branil!« In na tihem je dejala: »Zima in pomlad!«

Pričela sta danes Zorko in Dorče posebne vrste delo. Dorče je vzel krtačo in je brisal prah z gospo-

dove glave, Zorko je pa z glavnikom popravljaj tistih pet las, kar so jih stara leta še pustila na gospodovi glavi.

»Da bo naš stari papaček bolj lep!« sta hitela hvaliti otroka svoje delo.

»Najlepši bo v vsi naši hiši. Ali pa v vsi Loki,« je dostavil Zorko.

»To vas bodo ljudje gledali, papaček!« je menil spet uni.

»A gledali pa, gledali!« se je nasmehnil gospod.

»Pa morate povedati, da sva vas midva tako počesala,« je opominjal Zorko.

»Kdor me bo vprašal, mu bom povedal,« je ponavljaj gospod.

In otroka sta ga gladila in likala, da se mu je svetila glava. Pa še ni bilo narejeno dosti lepo in natančno. Pa še na uno stran in še na to, pa gor in dol...

Gospodu je dobro dela otroška postrežljivost. Včasih mu je še glava malo omahnila, in oči so mu padle skup. Pa le za hip, in spet se je predramil. Premišljaj je vmes, da je le srečen, ker ima na starost poleg sebe gorko peč in takó gorka srca. Česa star človek bolj potrebuje ko teča? Njegova hči, mati otročičkov, mu želje bere v očeh. In njegov zet — za njim tudi uradnik pri pošti — mu streže ko svojemu očetu. To ni zima v njegovem življenju, to je nova pomlad. Čast Bogu in dobrim dušam — nova pomlad!

Zima in
pomlad.

